

JANE HARPEROVÁ

SÍLA PŘÍRODY

PĚT ŽEN VYRAZÍ NA TÚRU.
VRÁTÍ SE JEN ČTYŘI.

OD AUTORKY
BESTSELLERU
SUCHO

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

JANE HARPEROVÁ

SÍLA PŘÍRODY

JANE HARPEROVÁ

SÍLA PŘÍRODY

BRNO 2019

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

Force of Nature

Copyright © 2017 by Jane Harper

Cover photo credit: Rain in a Rainforest (3) by Alexey
([flickr.com/photos/alexeyg/12318807743](https://www.flickr.com/photos/alexeyg/12318807743/)), CC BY 2.0, modified

Translation © Alžběta Kalinová, 2019

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2019
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-946-5 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-947-2 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-948-9 (Formát MobiPocket)

Peteovi a Charlottě, s láskou

PROLOG

Nakonec se zbylé čtyři ženy, které vyvázly, dokázaly shodnout jen na dvou věcech. Na tom, že žádná z nich neviděla, kdy a jak buš spolkla Alici Russellovou, a na tom, že Alice uměla svými kousavými poznámkami tít pěkně do živého.

Měly zpoždění.

Skupina mužů se vynořila z lesa s úctyhodným pětatřicetiminutovým předstihem před původně stanoveným cílem dorazit v poledne. Spokojeně se poplácali po ramenou. Slušný výkon. Horský průvodce v červené služební mikině na ně už s úsměvem čekal. Naházeli své drahé spacáky do minibusu a s úlevou nasedli. Auto bylo plné sáček se směsí ořechů a sušených plodů i termosek s kávou. Ale místo po jídle všichni sáhli rovnou po tašce s mobilními telefony, kterých se museli po dobu výpravy vzdát. Jak se jim ulevilo, že jsou zase spolu.

Venku bylo chladno. Na tom se od doby, kdy vyrazili, nic nezměnilo. Bledé zimní slunce se za poslední čtyři dny objevilo na obloze jen jednou. Aspoň že v autě bylo sucho. Uvelebili se v měkkých sedadlech. Jeden z nich zavtipkoval

o schopnosti žen orientovat se v mapě a všichni se zasmáli. Pili kávu a čekali, až dorazí jejich kolegyně. Od té doby, co je viděli naposledy, uplynuly už tři dny, takže na několika dalších minutách nesešlo.

Zhruba za hodinu už z nich ale pocit vítězství vyprchal a čekání jim začalo připadat dlouhé. Jeden po druhém se postupně zvedli z pohodlných sedadel a bloumali po lesní cestě sem a tam. Zkoušeli zvedat telefon nad hlavu, jako by se jim díky tomu snad mělo podařit zachytit nedosažitelný signál. Svým partnerkám, jež zůstaly ve městě, psali netrpělivě zprávy, které se ne a ne odeslat. *Budu mít zpoždění. Něco nás zdrželo.* Měli za sebou několik dlouhých dní a už se těšili na horkou sprchu a chlazené pivo. A zítra zase hurá do práce.

Průvodce zíral mezi stromy. Nakonec sáhl po vysílačce.

Zanedlouho dorazily skromné posily. Správci parku si oblékali reflexní vesty a vesele si povídali. *My je z toho lesa vytáhnem raz dva.* Dobře věděli, kde lidé nejčastěji sejdou z cesty, a ještě měli k dobru hodiny denního světla. Několik hodin. To postačí. Nebude to trvat dlouho. Nasadili rázné tempo profesionálů a zmizeli v buši. Muži nasedli zpátky do auta. A seděli.

Než se průvodci vrátili, sáčky po sušených plodech byly prázdné a kávová sedlina v termoskách dávno vystydla. Nebe nad korunami eukalyptů už se šerilo. A správci parku se tvářili vážně. Jako by s denním světlem zmizely i jejich žerty.

Muži v dodávce mlčeli. Kdyby se jednalo o nějaké krizové obchodní jednání, věděli by si rady. Klesající kurz dolaru nebo nevýhodné formulace ve smlouvách, to byl jejich denní chléb. Ale tady v divočině jako by se odpovědi ztrácely v buši. A tak jen dál tiše svírali mobilní telefony bez signálu, tak jako děti žmoulají rozbité hračky.

Ve vysílačkách zapraskaly další hlasy. Světla auta se za-bořila do neprostupné stěny stromů a v mrazivém nočním vzduchu začala všem stoupat pára od úst. Správci parku se vrátili na poradu. Muži v dodávce přesně neslyšeli, co říka-jí, ale to ani nebylo třeba. Tón jejich hlasů mluvil za vše. Po setmění už nešlo dělat zázraky.

Nakonec se pátrací skupina rozdělila a za volant usedl jeden z průvodců, aby odvezl muže do horské chaty, kde budou muset strávit noc. Za vzniklé situace potřebovali kaž-dého a nemohli si dovolit vyslat s nimi někoho na tříhodino-vou cestu do Melbourne. Zatímco tu informaci zpracovávali, ozval se první výkřik.

Ječivý a vysoký, jako volání nějakého ptáka; zvuk v noci tak neobvyklý, že se za ním všichni hned otočili. Na hřebenu kopce se vynořily čtyři postavy. Zdálo se, že dvě podpírají třetí a čtvrtá za nimi nejistě klopýtá. Krev na jejím čele jako by byla úplně černá.

Pomoc! slyšeli jejich křik. Tady jsme! Pomoc! Potřebuje dok-tora. Pomozte nám, prosím vás! Díky bohu. Díky bohu, že jsme vás našly.

Průvodci se k nim ihned rozběhli. I muži odložili své tele-fony na sedadla minibusu a vydali se v těsném závěsu za správcem parku.

Ztratily jsme se, opakovala jedna z žen. Ztratily jsme ji, vy-hrkla další.

Těžko rozlišit, která řekla co. Všechny křičely a plakaly a vzájemně se překřikovaly.

Je s vámi Alice? Podařilo se jí sem dojít? Není jí nic?

Za tmy bylo v nastalém chaosu nemožné zjistit, která z těch čtyř se na Alici ptala.

Později, když se to všechno ještě víc zkomplikovalo, trva-la každá z nich na tom, že to byla právě ona.

1

„Nepanikař.“

Federální agent Aaron Falk zavřel v posteli knížku, kterou si právě četl, přestože až do té chvíle neměl nic podobného v plánu, přendal si telefon do zdravé ruky a posadil se.

„Tak spust.“

„Alice Russellová je podle všeho nezvěstná,“ zopakovala mu tiše žena na druhé straně.

„Jak nezvěstná?“ řekl Falk a odložil knihu stranou.

„Jako vážně nezvěstná. Ne že nám jen nebere telefony.“

Falk slyšel, jak si jeho nová kolegyně povzdechla. Carmen Cooperová mluvila mnohem nervózněji, než ji kdy za ty tři měsíce, co už spolu pracovali, slyšel. A to už bylo co říct.

„Ztratila se někde v parku Giralang,“ pokračovala Carmen.

„V Giralangu?“

„No, v tom na východě.“

„Já vím, kde to je. Spíš jsem narážel na jeho reputaci.“

„Myslíš to s Martinem Kovacem? Nejspíš to spolu vůbec nesouvisí. Naštěstí.“

„To doufám. Navíc už to bude nějakých dvacet let, ne?“

„Spíš pětadvacet, řekla bych.“

Jenže některé věci nelze zapomenout. Falk byl ještě skoro dítě, když události v parku Giralang poprvé ovládly večerní zprávy, k čemuž během následujících dvou let došlo ještě třikrát. Na televizních obrazovkách napříč celým státem tehdy pokaždé běžely reportáže plné pátracích týmů prodírajících se divokým porostem spolu se speciálně vycvičenými psy, táhnoucími kupředu za natažená vodítka. Většinu těl obětí nakonec našli.

„Co v těch končinách vůbec dělala?“ nechápal Falk.

„Firemní teambuilding.“

„Děláš si srandu?“

„Bohužel ne,“ zavrtěla hlavou Carmen. „Zapni si televizi, je to ve zprávách. Povolali pátrací jednotku.“

„Vydrž,“ zachraptěl Falk, vylezl z postele a přetáhl si přes boxerky tričko. V noci byla zima. Došel do obýváku a zapnul zpravodajský kanál. Moderátor zrovna mluvil o dění v parlamentu.

„O nic nejde. Jen práce. Běž spát,“ zaslechl Falk v uchu Carmenin tlumený hlas, ale uvědomil si, že to neříká jemu, ale někomu, kdo jí dělá společnost. Když mu zavolala, automaticky si ji představil v jejich společné kanceláři, usazenou za stolem, který před dvanácti týdny napasovali naproti tomu jeho. Od té doby spolu úzce spolupracovali. Doslova. Kdykoli se Carmen protáhla, kopla mu do židle. Podíval se na hodiny. Neděle večer, po desáté. Samozřejmě že touhle dobou bude doma.

„Tak už jsi to viděl?“ zeptala se ho Carmen šeptem, aby nerušila svého společníka. Nejspíš snoubence, předpokládal Falk.

„Ještě ne,“ odpověděl. Sám neměl důvod mluvit tiše. „Počkej...“ Dole na obrazovce běžely titulky hlavních zpráv. „Tady je to.“

ZA ÚSVITU BUDE POKRAČOVAT PÁTRÁNÍ PO ALICI RUSSELLOVÉ, 45, TURISTCE Z MELBOURNE, KTERÁ SE ZTRATILA V PARKU GIRALANG.

„Turistce z Melbourne?“ vyhrkl Falk.

„Já vím.“

„Odkdy Alice...“ Zarazil se a představil si její boty. Na vysokém podpatku. Špičaté.

„Já vím. Ve zprávách říkali, že šlo o nějaké společné cvičení. Byla součástí skupiny, kterou poslali na pár dní pryč a...“

„Na pár dní? Jak dlouho je vůbec nezvěstná?“

„To si nejsem jistá. Myslím, že od minulé noci.“

„Ona mi volala,“ řekl Falk.

Následovalo ticho. Pak se ozvalo: „Kdo ti volal? Alice?“

„Ano.“

„Kdy?“

„Včera v noci.“ Falk odtáhl mobil od ucha a projel si seznam nepřijatých hovorů. Pak si ho vrátil k uchu. „Jsi tam ještě? Volala mi dnes brzy ráno, kolem půl čtvrté. Neslyšel jsem to. Až když jsem se vzbudil, našel jsem hlasovou zprávu.“

Další ticho. „A co říkala?“

„Nic.“

„To jako vůbec nic?“

„Nikdo tam nebyl. Myslel jsem, že mě třeba jen omylem vytočila v kapse.“

Na obrazovce se objevila fotka nezvěstné Alice Russellové. Nejspíš z nějakého večírku. Blond vlasy na ní měla svázané do nějakého složitého účesu a na sobě stříbrné šaty, jež dávaly vyniknout hodinám, které trávila v posilovně. Vypadala minimálně o pět let mladší, možná o víc. A do fotoaparátu se usmívala tak, jak na Falka nebo na Carmen nikdy.

„Když jsem se probudil, zkusil jsem jí zavolat zpátky. Kolem půl sedmé,“ pokračoval Falk, aniž spustil oči z obrazovky. „Ale nebrala to.“

Na televizi se objevily letecké záběry parku Giralang. Všude kopce a údolí táhnoucí se až za horizont, oceán zeleně vlnící se pod slabým zimním sluncem.

ZA ÚSVITU BUDE PÁTRÁNÍ POKRAČOVAT...

Carmen ztichla. Falk slyšel, jak dýchá. Z leteckých záběrů na obrazovce bylo zřejmé, že tamější hory jsou vsakutku vysoké. Vlastně spíš obrovské. Hustý koberec korun stromů působil z výšky zcela neprostupně.

„Zkusím si tu zprávu znovu poslechnout,“ rozhodl se Falk. „Zavolám ti zpátky.“

„Dobře,“ souhlasila Carmen a zavěsila.

Falk se posadil na pohovku. V obýváku měl tmu jen napůl. Jednak v něm svítilo mihotavé modré světlo televizní obrazovky a jednak nezatáhl závěsy, takže z malého balkonu dovnitř proudila i záře oblohy nad Melbourne. To vše podbarvovalo pravidelné záblesky červeného světla ze střechy mrakodrapu *Eureka Tower*.

ZA ÚSVITU BUDE PÁTRÁNÍ V PARKU GIRALANG POKRAČOVAT...

Vypnul televizi a vytočil svou hlasovou schránku. Našel v ní zprávu od Alice Russellové přijatou ve 04:26.

Nejdřív nic neslyšel. Přitiskl si telefon k uchu co nejdříve. Jen šumění. Pět vteřin. Deset vteřin. Tentokrát si poslechl celou zprávu až do konce. Ale ozývaly se jen vlny bílého šumu, jako pod vodou. Najednou Falk zaslechl nějaké tiché zabzučení. Možná někde dál někdo mluvil? A pak zčistajasna něčí hlas. Odtrhl si telefon od ucha a nevěřicně na něj zíral. Ten hlas zněl tak tiše, až si říkal, jestli se mu to celé nezdálo.

Pomalou se dotkl obrazovky, zavřel v tichu svého bytu oči a přehrál si celou zprávu ještě jednou. Nic, nic — a pak, jakoby ze tmy, odněkud z dálky, zaslechl dvě slova.

„... jí ublížit...“

Ještě ani nezačalo svítat, když Carmen zaparkovala před Falkovým bytem. Už na ni čekal na chodníku s batohem u nohou. Pohorky nosil tak zřídkka, že je ještě neměl úplně prošlápnuté.

„Poslechnem si tu zprávu?“ navrhla, hned jak nasedl. Sedadlo měla posunutě hodně dozadu. Carmen byla jednou z mála žen, které viděl do očí, když jí stál tváří v tvář.

Nastavil na telefonu hlasitý odposlech a pustil hlasovou zprávu. Autem se rozlehl šum. Pět vteřin nic, deset vteřin nic, pak ta dvě sotva slyšitelná slova, dalších několik vteřin ticha a pak se spojení přerušilo.

Carmen se zamračila. „Ještě jednou.“

Zavřela oči a Falk pozoroval, jak soustředěně poslouchá. Carmen bylo třicet osm a věkem i služebními zkušenostmi ho převyšovala jen o šest měsíců, avšak až dosud se jejich cesty u federální policie nezkřížily. Na oddělení finanční kriminality byla nová, protože se do Melbourne přistěhovala ze Sydney. Falk pořád nemohl přijít na to, jestli toho lituje. Carmen otevřela oči. V oranžové záři pouličních lamp vypadaly její vlasy i pleť o odstín tmavší než obvykle.

„Jí ublížit,“ zamumlala.

„Taky mi to tak přijde.“

„A neslyšels na konci ještě něco?“

Falk zesílil hlasitost na maximum a pustil zprávu znovu. Zjistil, že ani nedýchá, jak se snaží něco zaslechnout.

„Tady,“ hlesla Carmen. „Nemáš pocit, jako by někdo říkal Alice?“

Falk dal záznam přehrát ještě jednou. Tentokrát ten slabý zvuk zaslechl, podobal se spíš zasyčení.

„Nevím. Může to být jen šum.“

Carmen nastartovala a motor hlasitě zaburácel do nastávajícího rána. Zablíkala a vjela na silnici, teprve pak znovu promluvila.

„Je to podle tebe její hlas?“

Falk se pokusil rozpomenout na barvu hlasu Alice Russellové. Byla dost specifická. Často strohá. Vždy rozhodná. „Zatím nic nenaznačuje, že není. Ale těžko říct.“

„Hodně těžko říct. Ani si nejsem jistá, jestli bych se odvážila přísahat, že ten hlas patří ženě.“

„To já taky.“

Panoráma Melbourne se jim ve zpětném zrcátku neustále vzdalovalo. A před nimi nebe na východě pomalu přecházelo z černé do tmavomodra.

„Vím, že Alice je jako osina v zadku,“ řekl, „ale vážně doufám, že kvůli nám nemá velký potíže.“

„Já taky.“ Carmen najela na dálnici. Od zásrubního prstenu se odrazilo světlo. „Co ti řekl ten místní policajt? Jak že se jmenuje?“

„King.“

Jakmile si v noci tu hlasovou zprávu poslechl, ihned zavolal na státní policii. Trvalo to půl hodiny, než mu starší seržant, který dostal pátrání na starosti, zavolal zpět.

„Omlouvám se.“ Seržant King zněl dost unaveně. „Musel jsem se nejdřív dostat k pevný lince. Počasí dneska ruší signál víc než obvykle. Ta hlasová zpráva mě zajímá. Pověďte.“

Potom si Falka trpělivě vyslechl.

„Aha,“ řekl King, když Falk skončil. „Koukněte, nechali jsme si vyjet výpis jejích telefonních hovorů.“

„Jistě.“

„Jaký jste říkal, že jste spolu měli vztah?“

„Pracovní,“ odpověděl Falk. „Důvěrný. S něčím mně a mé kolegyni pomáhala.“

„A jak se vaše kolegyně jmenuje?“

„Carmen Cooperová.“

Falk slyšel, jak na druhé straně telefonu zašustil papír — King si dělal poznámky.

„Očekával od ní kterýkoli z vás nějaký hovor?“

Falk zaváhal. „Nijak zvlášť.“

„Vynikáte schopností přežít v divočině?“

Falk pohlédl na svou levou ruku. Kůži na ní měl stále ještě růžovou a nepřirozeně jemnou v místech, kde se mu spáleniny tak dobře nezahojily. „Ne.“

„A co vaše kolegyně?“

„Myslím, že taky ne,“ zavrtěl hlavou, ale pak si uvědomil, že vlastně neví.

Následovala chvíle ticha. „Podle telefonního operátora se dnes brzy ráno Alice Russellová pokusila spojit se dvěma čísly,“ oznámil mu King. „Nejdřív vytočila tři nuly a potom vás. Napadá vás, proč by to mohla udělat?“

Tentokrát bylo na Falkovi, aby se odmlčel. Slyšel v telefonu seržantův dech.

Jí ublížit.

„Myslím, že bude nejlepší, když za vámi přijedeme,“ navrhl Falk. „Probrat to osobně.“

„Dobřej nápad. Vemte s sebou telefon.“

DEN ČTVRTÝ — NEDĚLE RÁNO

Její strach se odrážel ve všech třech tvářích, které na ni zíraly. Srdce jí divoce bušilo. Slyšela, jak i ostatní zrychleně dýchají. Kousek nebe, které bylo vidět mezi korunami stromů nad jejich hlavami, měl mdlou šedou barvu. Vítr se prohnal mezi větvemi a seslal na skupinu žen spršku dešťových kapek. S žádnou z nich to ale nehnulo. Rozpadající se dřevěná chatka za nimi zaskřípala a utichla.

„Musíme odsud vypadnout. Hned,“ zavelela jedna z žen.

Nalevo stojící dvojice dívek s vytřeštěnými tmavými očima ihned přikývla, projednou sjednocena strachem. Žena stojící napravo jen nepatrně zaváhala a taky přikývla.

„Ale co bude...“

„Co bude s čím?“

„... Co bude s Alicí?“

Následovala chvíle odporného ticha. Bylo slyšet jen praskání a šustění stromů shlížejících z výšky na jejich čtyřčlennou skupinu.

„Alice si za to může sama.“

Když si Falk a Carmen po pár hodinách udělali přestávku, nebe už bylo zalité sluncem a město leželo daleko za nimi. Zastavili u kraje silnice, vystoupili a protáhli se, zatímco mra-ky vrhaly na okolní pastviny střídající se stíny. Domů bylo v tomhle kraji málo a jednalo se spíš o samoty. Kolem projel nějaký nákladňák vezoucí zásoby pro farmáře. První vozidlo, které za posledních třicet kilometrů potkali. Burácení jeho motoru vyplašilo hejno kakadu růžových, kteří s hlasitým jekotem vzlétli z nedalekého stromu.

„Jedem dál,“ prohlásil Falk, vzal si od Carmen klíčky, usedl za volant jejího otlučeného hnědého sedanu a nastartoval. Hned se cítil jako doma. „Taky jsem míval takový auto.“

„Ale měl jsi dost rozumu na to, aby ses ho zbavil?“ prohodila Carmen, když se uvelebila v sedadle spolujezdce.

„To ne. Poškodilo se začátkem roku, když jsem se zajel podívat domů. Srdečný gesto na přivítanou od místních patriotů.“

Carmen se pousmála. „No jo, slyšela jsem. Poškodilo. Asi by se to dalo říct i tak.“

Falk nostalgicky pohladil volant. Všechno působilo přeseň tak, jak si pamatoval ze svého starého vozu, ale i tak to nebylo ono.

„Tohle stejně patří Jamiemu,“ řekla Carmen, když znovu vyrazili. „Na delší jízdy se hodí líp než to moje.“

„Aha. A jak se vůbec Jamie má?“

„Dobře. Jako vždycky.“

Co v Jamieho případě znamená *jako vždycky*, tím si Falk nebyl vůbec jistý. S Carmeniným snoubencem se setkal jen jednou. Pracoval pro marketingové oddělení společnosti vyrábějící nutriční nápoje pro sportovce. Svalovec v džínech a tričku. Potrásl Falkovi rukou a věnoval mu láhev modrého perlivého čehosi, co mu mělo zaručeně zlepšit výkon. Jeho úsměv vypadal opravdově, ale když si prohlédl Falkovo štíhlé tělo, bledou kůži, blondaté, ba až téměř bílé vlasy a popálenou ruku, objevil se v něm kromě upřímnosti i náznak něčeho dalšího. Kdyby tehdy Falk musel hádat, byl by si tipl, že šlo o mírnou úlevu.

Vtom mu zabzučel mobil připevněný k palubní desce. Na chvíli sjel očima z prázdné silnice k displeji a pak ho podal Carmen. „Ten seržant mi právě poslal nějaký mail.“

Carmen ho otevřela. „Tak jo. Píše, že toho pochodu se účastnily dvě skupiny. Mužská a ženská. Měly stanovené rozdílné trasy. Poslal i jména žen, které šly ve skupině s Alicí.“

„Byly obě ty skupiny složené ze zaměstnanců BaileyTenants?“

„Vypadá to tak,“ řekla Carmen a vytáhla vlastní telefon, aby si otevřela internetové stránky společnosti. I Falk koutkem oka zahlédl černo-stříbrné logo renomované účetní firmy specializující se na limitované portfolio žádaných klientů, kteří se mohli spolehnout na maximálně osobní přístup, jak hlásaly některé reklamy, před nimiž nebylo úniku.

„Takže. Breanna McKenzieová a Bethany McKenzieová,“ četla Carmen z e-mailu. „Breanna je Alicina asistentka, ne?“ zamyslela se a vyhledala ji na svém mobilu. „No jo, tady ji máme. Bože, vypadá jako chodící reklama na vitaminy.“

S těmi slovy Falkovi ukázala profesionální fotografii obličejů krásné dvacátnice. Hned pochopil, co tím Carmen myslela. Dokonce i v nelichotivém umělém světle vyzařovala Breanna McKenzieová auru někoho, kdo každé ráno vyráží běhat, svědomitě cvičí jógu a každou neděli bez výjimky dopřeje svým lesklým dlouhým černým vlasům hloubkovou regenerační kúru.

Pak Carmen pokračovala s vyhledáváním. „O tý druhý tady nic není. O Bethany. Myslíš, že by to mohly být sestry?“

„Možná.“ Možná dokonce dvojčata, napadlo Falka. Breanna a Bethany. Bree a Beth, zkoušel, jak to zní. A znělo mu to jako pár.

„Tu vyřešíme později,“ řekla Carmen. „Jako další tu je Lauren Shawová.“

„S tou jsme se už taky setkali, nebo ne?“ vzpomněl si Falk. „Není to nějaká jejich manažerka?“

„Máš pravdu, je. A — kristepane...“ odfrkla si Carmen a taky mu ukázala její fotku. „Pracuje jako strategická ředitelka plánování budoucího rozvoje, ať už to znamená cokoli.“

Ať už to znamenalo cokoli, z Laureniny hubené tváře, orámované hnědými vlasy, nešlo vůbec nic vyčíst. Těžko odhadnout, kolik jí mohlo být. Nejspíš něco mezi pětáctiřetci a padesáti. Světle šedýma očima hleděla přímo do fotoaparátu s tak neutrálním výrazem, jako by se fotila do cestovního pasu.

Carmen se vrátila k seznamu jmen. „Hm.“

„Co?“

„Podle toho mailu s nimi jela i Jill Baileyová.“

„Vážně?“ Očima dál sledoval silnici, ale zrníčko pochybnosti, které měl od předešlé noci v srdci, jako by se v tu chvíli zvětšilo.

S ukazováním Jilliny fotky se Carmen neobtěžovala. Obloustlou generální ředitelku si oba dva dobře vybavovali. Co nevidět měla oslavit padesátiny, a přestože investovala celé jmění do oblečení i kadeřníka, stejně na svůj věk i vy padala.

„Jill Baileyová,“ zopakovala Carmen a prolétla zbytek e-mailu od seržanta Kinga. Najednou se zarazila. „Sakra. Ve skupině mužů byl i její bratr.“

„Určitě?“

„Určitě. Daniel Bailey, generální ředitel. Stojí to tu černý na bílým.“

Carmen se zamračila a začala něco nehty ťukat do displeje. „Tak jo. Nevíme toho dost, abychom mohli vyvozovat jakýkoli závěry,“ prohlásila nakonec. „Ta hlasová zpráva je úplně vytržená z kontextu. A to ve všech směrech. Realisticky i statisticky vzato. Nejpravděpodobnější verze je, že Alice Russellová někde jednoduše sešla z cesty a ztratila se.“

„Jo, to je nejpravděpodobnější,“ přikývl Falk. Ale měl pocit, že ani jeden z nich to neřekl příliš přesvědčeně.

Mlčky jeli dál, krajina ubíhala a oni postupně ztráceli signál všech rádiových stanic. Carmen si chvíli hrála s knoflíkem ladění, až našla nějaké rádio vysílající na praskajících vlnách AM. Zprávy v celou začaly a zase skončily. Turistka z Melbourne stále nezvěstná. Silnice se stočila mírně na sever a najednou Falk na obzoru spatřil hory parku Giralang.

„Už jsi tady někdy byla?“ zeptal se. Carmen zavrtěla hlavou.

„Ne. A ty?“

„Taky ne.“ To byla sice pravda, ale na druhou stranu vyrostl na místě, které se Giralangu dost podobalo. V izolované oblasti hustě porostlé lesy, které jen nerady dovolovaly čemukoli proklouznout ven.

„Zdejší historie mi trochu nahání husí kůže,“ hlesla Carmen. „Vím, že je to hloupý, ale...“ pokrčila rameny.

„Co se vlastně s Martinem Kovacem stalo?“ zeptal se Falk. „Pořád ještě sedí?“

„Nejsem si jistá,“ odpověděla Carmen a znovu začala hledat v telefonu. „Ne. Už je mrtvej. Zemřel ve vězení před třemi lety. Bylo mu dvaasedesát. Teď když o tom čtu, tak už si vlastně vzpomínám. Píše se tu, že se zapletl do nějaký rvačky s dalším vězněm, spadl, uhořel se hlavou o zem a už se neprobral. Těžko ho litovat.“

S tím Falk souhlasil. Tělo první oběti patřilo mladinké učitelce z Melbourne. Bylo jí jen něco přes dvacet. Našla ji skupina turistů. Přišli pozdě. O několik dnů. Zip na kraťasech měla rozervaný, batoh se zásobami nikde. Byla bosá, jen kolem krku měla utažené tkaničky od bot.

Během následujících tří let se musela najít ještě dvě další těla a po jedné dívce vyhlásit pátrání, než se v souvislosti s těmi vraždami začalo skloňovat jméno sezonního pracovníka Martina Kovace. Ovšem tou dobou už stačil napáchat nezvratné škody. Na poklidnou krajinu Giralangu padl dlouhý stín, a ten tady už zůstal. Falk sám patřil ke generaci, které při jakékoli zmínce o této oblasti přeběhl mráz po zádech.

„Kovac zemřel, aniž se ke spáchání těch tří vražd jakkoli vyjádřil,“ četla Carmen. „Nedožnal se ani k napadení tý čtvrtý, kterou našli. Sarah Sondenbergová. To bylo smutný. Bylo jí teprve osmnáct. Vzpomínáš na ty televizní spoty jejích rodičů?“

Vzpomínal. Od té doby uběhlo už dvacet let a Falk si pořád jasně vybavoval to zoufalství v jejich očích.

Carmen chtěla číst ještě dál, ale povzdechla si. „Promiň. Přestává se mi to načítat. Asi ztrácíme signál.“

To Falka nijak neudivovalo. Stromy lemující silnici na ni nepropouštěly ani světlo. „Brzy ho nejspíš ztratíme úplně.“

Potom mlčeli, dokud nesjeli z hlavní silnice. Carmen vytáhla mapu a začala Falka navigovat, zatímco cesty, po nichž jeli, se postupně zužovaly a kopce na obzoru přibližovaly. Projeli kolem krátké řady obchůdků s pohlednicemi a turistickým vybavením, na jejímž konci narazili na malý supermarket a osamělou čerpací stanici.

Falk zkontroloval nádrž a vyhodil blinkr. Zatímco tankoval, vystoupila i Carmen. Oba zívli. Brzký ranní start už se na nich začínal podepisovat. Ochladilo se a vzduch štiplavě kousal. Carmen trochu zafuněla a protáhla si záda, Falk šel zaplatit.

Pokladní měl na hlavě čepici a na tváři týdenní strniště. Když Falka uviděl, postavil se trochu rovněji.

„Jedete do parku?“ vyhrkl hned jako člověk lačnící po jakémkoli rozhovoru.

„Ano.“

„Taky hledáte tu neznámou ženskou?“

„No, vlastně ano,“ zamrkal Falk.

„Projela mi tady už spousta lidí, co ji jeli hledat. Povolali sem pátrací tým. Včera tu tankovalo nejmíň dvacet aut. Měl jsem celej den narváno. A dneska to není lepší,“ potřásl nevěřícně hlavou.

Falk se diskrétně rozhlédl. U pumpy stálo jen jejich auto. Ani v obchodě si nevšiml žádných dalších zákazníků.

„Doufám, že ji brzo najdou,“ pokračoval pokladní. „Když se někdo ztratí, je to vždycky malér. Taky dost malér pro

obchod. Lidi se sem pak bojejí. Nejspíš to mají všechno ještě v příliš čerstvé paměti.“ Dál to nerozváděl. Nebylo třeba vysloveně se zmiňovat o Kovacovi, souhlasil Falk. Rozhodně ne tady.

„Nedonesly se k vám nějaké novinky?“ zeptal se prodáváče.

„Ne. Ale neřek bych, že měli štěstí, protože jsem je ještě neviděl jet zpátky. A u mě se všichni zastavějí jak cestou sem, tak cestou pryč. Protože nejbližší další benzinka je o padesát kilometrů dál. A kdybyste jel na sever, tak ještě víc. Všichni tankují tady. Pro jistotu. Ty lesy člověka nutějí dávat si větší pozor. Všechno zlé je nejspíš k něčemu dobrý,“ pokrčil rameny.

„Žijete tu už dlouho?“

„Dost dlouho.“

Když mu Falk podával kreditní kartu, všiml si za pultem červeného světýlka bezpečnostní kamery.

„Máte kamery i venku?“ zeptal se Falk a zadíval se směrem k pumpám, kde se Carmen opírala lokty o auto a se zavřenýma očima vystavovala tvář sluníčku. Pokladník jeho pohled následoval.

„No jasně,“ odpověděl, přičemž si Carmen prohlížel trochu déle, než je zdrávo. Pak se ale znovu zadíval na Falka. „Jinak to nejde. Většinu času jsem tady sám. Nemůžu riskovat, že mi někdo ujede bez placení.“

„A tankovala tu i skupina, do níž patřila ta nezvěstná?“

„No jo. Ve čtvrtek. Policajti už si odnesli kamerovej záznam.“

Falk mu ukázal svůj služební průkaz. „Je šance, že byste mi taky udělal kopii?“

Muž si průkaz prohlédl a pokrčil rameny. „Dejte mi minutku.“

Pak zmizel vzadu v kanceláři. Během čekání se Falk díval skrz prosklené dveře ven. Za čerpací stanicí neviděl nic než stěnu zeleně. Kopce zakrývaly i nebe. Najednou se cítil stísněně. A úplně sebou trhl, když se prodavač vynořil z kanceláře s paměťovou kartou v ruce.

„Posledních sedm dní,“ řekl a podal ji Falkovi.

„Díky, jste vážně laskav.“

„To nic. Doufám, že to pomůže. Nechtěl bych tam bejt ztracenej moc dlouho. Člověk tam zpanikaří. Po několika dnech vám začne všechno připadat stejný a přestanete věřit vlastním očím,“ řekl a podíval se ven. „To je pak člověk schopnej udělat šílený věci.“

DEN PRVNÍ — ČTVRTEK ODPOLEDNE

Na přední sklo minibusu padaly kapičky deště. Řidič zastavil, vypnul motor a otočil se v sedadle dozadu.

„Tak, a jsme tu.“

Přes sklo bočních oken se rozhlíželo devět párů očí.

„Já vystoupím, jen pokud smíme zatočit doleva, a ne doprava,“ zavolal ze zadního sedadla mužský hlas a ostatní se zasmáli.

Nalevo totiž stála vyhřátá horská chata, jejíž dřevěné stěny hrdě odolávaly zimě. Uvnitř se svítilo a za ní bylo vidět řadu menších turistických chatek.

Napravo ovšem čekala jen bahnitá cesta označená větrem ošlehanou cedulí. Nad ní se proplétaly koruny eukalyptů, které tak vytvářely klenbu, pod níž se pěšina chvíli opile motala, než ostře zabočila mezi stromy a zmizela.

„Je mi líto, dneska musíte všichni doprava.“ S těmi slovy otevřel řidič dveře a vpustil dovnitř závan ledového vzduchu. Pasážeri začali jeden po druhém vystupovat.

Bree McKenzieová si rozepnula pás a vysedla, přičemž se na poslední chvíli vyhnula velké louži hned pode dveřmi. Otočila se, aby kolegyni varovala, ale Alice už v ní stála. Když

totiž vystupovala, vítr jí zavál blond vlasy do očí, takže jednou drahou botou do ní dupla.

„Sakra,“ zaklela Alice, uhrábla si vlasy za uši a podívala se pod nohy. „To to ale pěkně začíná.“

„Promiň,“ omluvila se Bree automaticky. „Natekla ti voda dovnitř?“

Alice botu prozkoumala. „Ne. Myslím, že jsem dopadla ještě dobře,“ řekla, oklepala se, usmála a pokračovala dál. Bree si tiše oddechla úlevou.

Vzápětí se zachvěla zimou a zapnula si bundu těsně ke krku. Vzduch byl nasáklý vůní vlhkých blahovičníků. Když se rozhlédla kolem dokola, všimla si, že parkoviště je téměř prázdné. Zjevně přijeli mimo sezonu, zhodnotila. Pak zamířila k zavazadlovému prostoru auta, odkud už se vykládaly krosny. Vypadaly těžší, než když je nakládali.

Lauren Shawová tam už stála a skláněla svou vysokou postavu do kufru, z jehož dna se snažila vytáhnout svůj batoh.

„Nepotřebuješ pomoc?“ Bree ji neznala tak dobře jako některé další vysoce postavené nadřizené, ale stejně jí pomoc nabídla.

„Ne, to je v pořádku.“

„Ale já to udělám ráda,“ prohlásila Bree a natáhla se pro krosnu právě ve chvíli, kdy se Lauren podařilo vyprostit ji zpod hromady dalších zavazadel. Na vteřinu se o ni trochu nešikovně přetahovaly, jak obě táhly opačným směrem.

„Myslím, že už to zvládnou. Díky.“ Laureniny oči měly stejně šedou barvu jako obloha, nicméně se na Bree alespoň usmála. „Ty pomoci nepotřebuješ?“

„Kdepak,“ mávla rukou Bree. „Já to zvládnou, díky.“ Pak se podívala nahoru. Mraky na obloze houstly. „Snad nám vydrží počasí.“

„Podle předpovědi ne.“

„No jo, ale stejně. Člověk nikdy neví.“

„To ne.“ Lauren vypadala, jako by ji optimismus kolegyně téměř pobavil. „V tom máš pravdu.“ Zdálo se, že chce říct ještě něco, jenže v tu chvíli ji zavolala Alice. Lauren si dala batoh na záda. „Promiň.“

Pak se vydala po štěrkové cestě za Alicí a Bree se zavazadly osaměla. Chopila se toho svého a zkusila ho zvednout. Poněkud se pod jeho nezvyklou tíhou prohnula.

„Na to si zvyknete.“

Když zvedla oči, zjistila, že se na ni usmívá jejich řidič. Než v Melbourne nasedli, představil se jim, ovšem Bree si jaksi nezapamatovala jeho jméno. Tentokrát už si ho prohlédla líp. Byl mladší, než si původně myslela. Nemohlo mu být víc než třicet. Měl svalnaté paže, ruce horolezce a štíhlou, avšak statnou postavu. Na jeho červené flísové mikině zářilo logo firmy Executive Adventures, ale jmenovka nikde. Nemohla se rozhodnout, jestli se jí líbí nebo ne.

„Hlavně si ho musíte dobře nasadit,“ řekl, zvedl batoh a pomohl jí ho dát na záda. „To strašně pomůže.“

Pak jí začal dlouhými prsty různě utahovat popruhy a zapínat přezky, až jí najednou krosna přišla ne vyloženě lehká, ale rozhodně lehčí. Už otevřela pusku, aby mu poděkovala, když vtom k nim vlhký vítr zavál pach cigaretového kouře. Oba se za ním otočili. Bree už dopředu věděla, koho uvidí.

Kousek opodál se trochu hrbila Bethany McKenzieová. Jednou rukou si chránila cigaretu před větrem a druhou měla zastrčenou v kapse bundy. Cestou si v dodávce trochu zdřímla, hlavu opřenou o okénko, a když se probudila, vypadala rozpačitě.

Řidič si odkašlal. „Tady se nekouří.“

Beth se uprostřed šluku zarazila. „Vždyť jsme venku.“

„Ale na hotelových pozemcích. Celá zóna je nekuřácká.“

Beth se na okamžik zatvářila pobouřeně, ale když viděla, jak se na ni všichni dívají, pokrčila rameny a zašlápla cigaretu botou. Pak si přitáhla bundu těsněji k tělu. Bree věděla, že bunda už je celkem stará a že jí dobře nesedí.

Řidič pak obrátil svou pozornost zpět k ní. „Pracujete spolu už dlouho?“ usmál se na ni spiklenecky.

„Půl roku,“ odpověděla Bree. „Ale jinak se známe odjakživa. Je to moje sestra.“

Jak očekávala, řidič si je obě překvapeně prohlédl. „Vy dvě a sestry?“

Bree naklonila hlavu trochu na stranu a prsty si pročísla dlouhý černý culík. „Vlastně jsme dvojčata. Identická,“ dodala, protože si říkala, že se pobaví jeho výrazem. Nezklamal. Doslova mu spadla čelist. Vtom v dálce zahřmělo a všichni se podívali k nebi.

„No nic,“ pousmál se řidič trochu škodolibě. „Měli bychom přidat, abyste už mohli vyrazit. Jediný, co je horší než mokrý tábořiště, je mokrý tábořiště, který člověk musel rozbít narychlo.“

S těmi slovy vytáhl z kufříku posledních pár batohů a obrátil se k Jill Baileyové, která se právě snažila protáhnout macatou paži ramenním popruhem. Bree jí batoh zezadu nadzdvihla, aby jí to trochu usnadnila.

„Chcete vyrazit?“ zeptal se řidič Jill. „Můžu vaši skupinu klidně vypravit na cestu. Nebo radši počkáte, až dorazí všichni?“

Když Jill konečně svou paži popruhem procpala, hlasitě vydechla, tváře rudé únavou. Pak se podívala na příjezdovou cestu zející prázdnotou a zamračila se.

„S tím svým autem tu měl Daniel být dřív než my,“ prohodil jeden z mužů a pár ostatních se zdvořile zasmálo.

Jill na to reagovala svým strojeným pracovním úsměvem, ale neřekla nic. Daniel Bailey byl sice její bratr, ale také generální ředitel, protože Bree dospěla k závěru, že si může zpoždění dovolit.

Deset minut před plánovaným odjezdem minibusu od hlavního sídla společnosti BaileyTennants v Melbourne měla Bree možnost sledovat Jill, jak s bratrem telefonuje. Poodešla přitom z doslechu a poslouchala ho s rukou opřenou v bok a pevně rozkročenýma nohama.

Bree se jako vždy pokusila rozluštit její výraz. Nelibost? Možná. A možná něco jiného. Jill jí často přišla dost nečitelná. Tak či tak, když s bratrem domluvila a vrátila se k ostatním, ten výraz už jí z tváře vyprchal.

Jill jim jednoduše sdělila, že Daniela něco zdrželo. Práce, jako obvykle. Že vyrazí bez něj a on je později dožene.

Zatímco se teď motali na parkovišti, Bree si všimla, jak Jill postupně klesají koutky úst dolů. Mraky rozhodně zhoustly a Bree už spadlo na bundu i pár zbloudilých kapek deště. Jenže příjezdová cesta dál zela prázdnotou.

„Opravdu nemá smysl, abychom tu čekali všichni,“ řekla Jill čtyřem mužům postávajícím s batohy u minibusu. „Danielovi by to už nemělo trvat dlouho.“

Nijak se za bratra neomluvila, což Bree ocenila. To byla jedna z věcí, kterou na Jill obdivovala nejvíc. Neomlouvala se.

Muži se usmáli a pokrčili rameny. Nevadilo jim to. Samozřejmě že ne, pomyslela si Bree. Vždyť Daniel je jejich šéf. Co jiného jim zbývalo?

„Tak jo,“ tleskl řidič. „Dámy, za mnou.“

Pět žen si mezi sebou vyměnilo pohled a vydaly se přes parkoviště za řidičovou červenou mikinou kontrastující s tlumenými zelenými a hnědými tóny buše. Nejdřív jim

pod botami skřípal štěrk, později už jen čvachtala rozbahněná tráva. Řidič se zastavil na začátku stezky a opřel se o starou dřevěnou značku. Pod šipku někdo vyřezal dvě slova. *Zrcadlové vodopády.*

„Máte všechny věci?“ ujistil se ještě řidič.

Bree na sobě cítila upřené oči všech kolegyň, prohmatala tedy po stranách svou bundu a zkontrolovala obsah kapes. V jedné měla složenou zbrusu novou mapu, ve druhé nahmatala plastové okraje kompasu. Před cestou ji vyslali na půldenní kurz orientace v terénu. Najednou se jí zdál dost krátký.

„Nebojte,“ uklidnil je řidič. „Na tenhle úsek cesty je ani nebudete potřebovat. Prostě jděte rovnou za nosem a dorazíte přímo na táborovou louku. Nemůžete ji minout. Projdete jen pár zatáček. Mějte oči na štopkách a nemůže se nic stát. Uvidíme se v neděli na druhém konci cesty. Cíl je dorazit do dvanácti. Za každou čtvrt hodinu zpoždění vás čeká pokuta.“

„A co když dojdeme dřív? To by pak šlo vyrazit do Melbourne dřív?“

Řidič pohlédl na Alici.

„Rád slyším, že si věříte.“

Alice jen pokrčila rameny. „V neděli večer něco mám.“

„Aha. No, nejspíš by to šlo. Pokud obě skupiny dorazí na stanoviště s předstihem...“ Ohlédl se na muže postávající pořád ještě v dálce u minibusu, kterým stále scházel jeden člen týmu. „Ale nijak zvlášť se nežeňte. V neděli nikdy není velkej provoz. Takže pokud dojdete do těch dvanácti, stihnu vás do města dopravit včas.“

Alice s ním už nediskutovala, jen stiskla rty. Bree ten pohled v jejích očích poznala. Byl to ten, který se obecně snažila nevyvolávat.

„Nějaký další dotazy?“ zeptal se řidič a změřil si všech pět žen. „Bezva. Ještě zbývá udělat vám fotku do newsletteru.“

Bree neušlo, že Jill zaváhala. Jejich newsletter byl pochybný jak z hlediska pravidelnosti vycházení, tak z hlediska zajímavosti obsahu, a Jill si trochu odevzdaně poklepala na prázdnou kapsu.

„Nemám...“ poznamenala a zadívala se směrem k minibusu, kde vedle sedadla řidiče ležel pytel na zip obsahující jejich mobilní telefony.

„To nevádí, já vás vyblejsknu,“ řekl řidič a vytáhl z kapsy svůj vlastní mobil. „Běžte víc k sobě. Trochu víc. Tak. A teď obejmout, dámy. Tvařte se, že se máte rády.“

Bree ucítila kolem pasu Jillinu paži a usmála se.

„A je to,“ zhodnotil řidič, když si výsledný obrázek prohlédl. „Tak. To je všechno. Můžete vyrazit. Hodně štěstí. A zkuste si to trochu užít, platí?“

Zamával jim, otočil se a pětice žen osaměla. Zůstaly tam stát jako sochy, až se Jill konečně pohnula a všechny se zase rozpojily.

Když se Bree podívala na Jill, zjistila, že generální ředitelka hledí přímo na ni.

„Jak daleko je to k prvnímu tábořišti?“

„Moment, jen se podívám...“ Bree rozložila mapu. Rohy jí neposlušně ohýbal vítr. Začátek cesty měla zakroužkovaný a plánovanou trasu červeně vyznačenou. Zatímco přejížděla prstem po mapě ve snaze najít první tábořiště, slyšela, jak si její kolegyně usazují krosny líp na záda. Kde jen je? Do papíru se začaly vpíjet kapičky deště, načež vítr zavál tak silně, že roh mapy úplně přehnul. Bree si ji znovu co nejlíp rozložila a tiše si oddechla, když vedle svého palce první tábořiště konečně spatřila.

„Není daleko,“ zamumlala a pokusila se vyluštit vzdálenost podle měřítka. „Žádná hrůza.“

„Obávám se, že naše definice toho, co není žádná hrůza, se můžou poněkud lišit.“

„Zhruba deset kilometrů?“ Původně nechtěla, aby to znělo jako otázka. „Ne víc než deset.“

„Tak dobře,“ řekla Jill a nadhodila si batoh trochu výš na záda. Byly teprve na začátku a ona už vypadala unaveně. „Veď nás.“

Bree vyrazila. Stezka byla s každým dalším krokem temnější, jak se nad ní postupně splétaly větve stromů pohlcující všechno světlo. Slyšela kapání dešťové vody z listů a odněkud z hloubi pralesa se ozval křik nějakého ptáka. Ohlédla se na čtyři obličejce, které ji následovaly, zastíněné kapucemi bund. Alice šla hned za ní. Vítr jí rozfoukával blond vlasy.

„Dobrá práce,“ řekla neslyšně. Bree dospěla k závěru, že to myslela upřímně, a usmála se.

Za Alicí kráčela Lauren, oči upřené na nerovný terén. Jilliny buclaté tváře už trochu zrudověly. Jejich skupinu uzavírala Bethany, která ve vypůjčených botách a příliš těsné bundě trochu zaostávala. Sestry se našly očima. Bree nezpomalila.

Zužující se pěšina zahrnula, a i poslední světýlko z chaty naposledy v dálce zablikalo, než se za ním zavřela hradba stromů.

4

Na parkovišti u chaty bylo plno. Auta dobrovolníků stála nacpaná vedle dodávek různých televizních stanic a policejních vozů. Falk už neměl kde zastavit, a tak zaparkoval přímo před vchodem do chaty a pro jistotu nechal Carmen v autě i s klíčky. Vystoupil rovnou na verandu, a když otevřel dveře dovnitř, pohládl ho závan teplého vzduchu. V rohu dřevem obložené recepci se nad mapou skláněli členové pátrací skupiny. Jedny dveře vedly do společné kuchyně a za druhými Falk spatřil společenskou místnost s prosezenými gauči a policí plnou starých knih a deskových her. V rohu číhal prehistorický počítač, nad nímž visela ručně psaná cedulka s nápisem *Jen pro hosty*. Falk si nebyl jistý, zda se jedná o nabídku, nebo spíš výhrůžku.

Správce parku, který seděl na recepci, se na něj skoro ani nepodíval.

„Lituju, jsme plně obsazený. Blbě jste si to načasoval.“

„Najdu tu někde seržanta Kinga?“ zeptal se ho Falk. „Očkává nás.“

Tentokrát už se na něj recepční podíval. „Pardon, viděl jsem, jak jste zastavil, a myslel jsem, že jste...“ Větu ale ne-

dokončil. *Myslel jsem, že jste jen další blbeček z města.* „Je venku, na provizorní základně. Víte, kde to je?“

„Ne.“

Muž před ním rozložil mapu. Falkovi připadala jen jako velký papír plný zelené barvy protkané křivolakými čarami, které značily cesty nebo silnice. Tužkou mu vyznačil cestu a současně popisoval, kudy se má dát. Cesta pro auta vede po úzké lesní cestě táhnoucí se buší na západ až k jednomu rozcestí, odkud se stáčí prudce na sever. Svůj výklad zakončil tím, že Falkovi na mapě zakroužkoval jeden bod. Bod uprostřed ničeho.

„Autem to tam odsud je tak dvacet minut. Nebojte, slibuju, že až tam dojedete, poznáte to,“ ujistil Falka a mapu mu předal.

„Díky.“

Venku jako by mu zima dala facku. Otevřel dveře auta, nasedl a promnul si zkřehlé ruce. Carmen se v sedadle nakláněla dopředu a zírala skrz čelní sklo. Když začal mluvit, zarazila ho a ukázala před sebe. Falk očima následoval její pohled na druhou stranu parkoviště, kde se právě nějaký bezmála padesátník v džínách a lyžařské bundě natahoval pro něco do kufru černého BMW.

„Koukni. Daniel Bailey,“ hlesla Carmen. „Je to on, ne?“

Falka jako první napadlo, že jednatel společnosti Bailey-Tennants vypadá bez obleku jinak. Osobně se s Baileym ještě nikdy nesetkal. Ten muž se pohyboval s atletickou ladností, kterou na fotkách nešlo postihnout. Byl sice o něco menší, než Falk očekával, ale ramena i záda měl dostatečně široká. Pyšnil se taky hustými, sametově hnědými vlasy. Nikde žádná šedina. Pokud ta barva nebyla přírodní, jednalo se o drahou a přesvědčivou imitaci. Bailey je neznal, tedy alespoň je neměl znát, ale Falk se v sedadle raději trochu přikrčil.

„Myslíš, že tu vážně pomáhá s pátráním?“ pronesla Carmen nedůvěřivě.

„Ať už tu dělá cokoli, rozhodně jen tak neposedává.“ Na podrážkách bot měl totiž vrstvu čerstvého bláta.

Sledovali, jak se hrabe v kufru svého BMW. Auto vypadalo mezi všemi těmi dalšími starými minibusy a pick-upy jako nějaké exotické zvíře. Po chvíli se Bailey konečně znovu napřímil a strčil si něco tmavého do kapsy.

„Co to bylo?“ vydechla Carmen.

„Vypadalo to jako rukavice.“

Pak Bailey zatáhl za dveře od kufru a ty se s luxusní tichostí přibouchly. Na okamžik zůstal stát a jen se díval do lesa, načež s hlavou skloněnou proti větru vyrazil směrem k chatkám pro hosty.

„Jestli tady bude on i Jill, mohlo by se to celé zkomplikovat,“ poznamenala Carmen, zatímco sledovali jeho vzdalující se postavu.

„To teda jo.“ Mírně řečeno, čehož si byli oba vědomi. Falk nastartoval a podal Carmen mapu. „No nic, máme jet sem.“

Carmen se zadívala na zakroužkovaný zelený bod na mapě.

„A co tam je?“

„Tam našli ty zbylé čtyři.“

Tlumiče jejich sedanu dostávaly pěkně zabrat. Auto poskakovalo po hrbolaté cestě a dávalo pocítit každyčkou nerovnost terénu. Loupající se kmeny blahovičníků se kolem silnice tyčily jako stráž. Přes vrčení motoru Falk slyšel i tiché, zato vysoké pískání.

„Proboha, myslíš, že to je vítr?“ zamžourala Carmen skrz čelní sklo.